

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év november hó 27. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

### í t é l e t e t :

Az emberrablás büntette és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indított büntető ügyben a Pest Megyei Bíróság 15.B.54/2007/50. számú ítéletét **annyiban változtatja meg**, hogy a vádlottnak az ítélet rendelkező részben írt cselekményeit egységesen 1 rb. kényszerítés büntettének minősíti. (Btk.174.§)

Ezért a bíróság a halmazatra utalás mellőzésével a vádlott börtönbüntetését 1 (egy) év 6 (hat) hónapi börtönbüntetésre enyhíti. A közügyektől eltiltást mellőzi.

A kiszabott börtön büntetésbe a 2006. november 7. napjától 2008. április 7. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be és ezzel a börtönbüntetést kitöltöttnek tekinti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 3.600,- Ft bűnügyi költség az államot terheli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s :

A Pest Megyei Bíróság a 2008. április 7. napján kelt 15.B.54/2007/50. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. emberrablás büntetében (Btk.175/A.§ (1) bekezdés- figyelemmel a Btk.183/A.§ -ára is), valamint 1 rb kényszerítés büntetében (Btk.174.§). Ezért őt halmazati büntetésül 2 évi és 6 hónapi börtönbüntetésre, továbbá 3 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt videokazetta lefoglalásának

megszüntetéséről és a TESCO Áruháznak történő kiadásáról. Kötelezte a vádlottat, hogy az eljárás során felmerült 27.630 forint bünygyi költséget az államnak fizesse meg.

A kihirdetett ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosítás érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott felmentésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.380/2007/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal a vádlott javára tartotta fenn. Utalt arra, hogy a megyei bíróság az ügy tényállását a rendelkezésére álló bizonyítékok mérlegelésével a Be.351.§ (1) bekezdésében írt hibáktól mentesen, megalapozottan állapította meg. Indokolási kötelezettségének is eleget tett. A megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, de tévedett cselekményének jogi minősítésekor. Álláspontja szerint ugyanis a Btk.175./A. §. (1) bekezdésében meghatározott emberrablás büntetnének a törvényi tényállási elemei nem valósultak meg, a vádlott magatartását - annak indítékára is figyelemmel - egységesen a Btk.174.§-a szerinti kényszerítés büntetnének kell értékelni. A jogi minősítés változására tekintettel a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés lényeges enyhítését indítványozta. Indítványozta továbbá, hogy a fellebbviteli bíróság a vádlott által 2006. november 7-től 2008. április 7-ig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe számítsa be.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az indítványát az átiratban foglaltakkal egyezően fenntartotta, azt azzal egészítette ki, hogy a vádlott azért sem merítette ki az emberrablás törvényi tényállási elemeit, mivel a közte és a sértett között korábban fennállott -szexuális kapcsolatra is kiterjedő - jó viszony megromlott, a sértett e kapcsolatot nem kívánta fenntartani, ennek ellenére az ő ötletére fogadást kötöttek, a korábbi viszonyuk folytatását feltételhez kötötte. Ugyanakkor elszámolási vita is volt közöttük. Megállapítható az is, hogy a vádlott pillanatnyi ötlettől vezérelve cselekedett, amikor a sértett lányát a TESCO-ba vitte, majd több telefonhívással zsarolni kezdte a sértettet a szexuális kapcsolat folytatása érdekében. Ugyanakkora sértett lánya - miként azt a TESCO Áruház kameráinak felvételei is igazolja - mozgásában nem volt korlátozva, a vádlott által hivatkozott állítólagos „románok” nem léteztek. Viszont a sértett ténylegesen fenyegetve érezte magát a vádlott telefonjainak hatására és csak azt követően ült be a vádlott gépkocsijába, miután hazavitte a sértett lányát, aki házba bement. Az addigi és a további vádlotti fenyegetés hatására viszont eleget tett a vádlott zsarolásának, vele tartott a panzióba, ahol a vádlottal közöszült. E tények azt támasztják alá, hogy a vádlott cselekménye úgynevezett „szexuális zsarolásként” ismert cselekmény, ezért az egész cselekménysorozatot a Btk.174.§ -a szerinti kényszerítés büntettként kell értékelni. Egyebekben az átiratban írt indítványát fenntartotta.

A védő a perbeszédében az emberrablás büntette vonatkozásában egyetértett az ügyészi indítvánnyal, ezért a fellebbezését csak a kényszerítés tekintetében tartotta fenn, azzal, hogy e bűncselekmény alól is felmentést indítványozott, mivel álláspontja szerint védenca a kényszerítés büntettét sem valósította meg. Kifejtette,

hogy a Btk.174.§-a alternatív tényállás, csak akkor állapítható meg, ha más bűncselekmény nem valósul meg. Amennyiben a sértettnek a cselekménysorozatban kifejtett tevékenységét részletesen elemezik, úgy az állapítható meg, hogy a vádlott megromlott kapcsolatuk helyreállítására törekedett, a sértett lányának a TESCO Áruházba való elvitele során pedig semmiféle erőszakot nem alkalmazott. Az ötletet a sértett szolgáltatta, amikor fogadást kötött, arra nézve, hogy mikor hajlandó a vádlottal ismételten szexuális kapcsolatot létesíteni. Azt követően pedig, amikor a vádlott hazavitte a sértett lányát, a sértett mindenféle kényszer nélkül beszállt a vádlott gépkocsijába, a panzió felé menet a sértettnek több lehetősége is adódott volna az állítólagos kényszerhelyzetből szabadulnia. A közösülést is a sértett kezdeményezte, amikor a vádlott kezét a saját nemi szervére tette, majd elment vele a panzióba. A közösülést követően pedig őt a vádlott hazaszállította. A védő álláspontja szerint sem erőszak, sem fenyegetés nem történt a vádlott részéről, így elsődlegesen védence felmentését kérte, másodlagosan a büntetés enyhítésére tett indítványt.

A vádlott az utolsó szó jogán kijelentette, hogy nem követett el bűncselekményt, egyebekben csatlakozott a védőjéhez.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett fellebbezésekre tekintettel az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált. A megyei bíróság eljárását vizsgálva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le a bizonyító eljárást, az ügyben fellelhető valamennyi bizonyítékot megvizsgált, azokat egyenként és egymással egybevetve részletesen értékelte és ezek alapján lényegében megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a fellebbezések sem támadtak. Ugyanakkor a tárgyalási jegyzőkönyv és a nyomozati iratok tartalma alapján az ítéleti tényállás kiegészítésre szorul, ugyanis az nem tartalmazza kellő pontossággal a sértettnek az erdős területen tanúsított magatartását arra vonatkozóan, hogy nevezett ténylegesen milyen lelkiállapotban volt a vádlott társaságában. Ezért a megyei bíróság 15.B.54/2007/22. számú tárgyalási jegyzőkönyvének (2007. december 10-i jegyzőkönyv) 35. oldal elsőtől a hetedik bekezdéseiben foglaltak, valamint a nyomozati iratok 109. oldalának negyedik bekezdésében foglaltak alapján (az 1-es tanú nyomozati vallomása) az első fokú ítélet 5. oldalának 2. sorszámmal jelölt ítéleti tényállásának harmadik mondatát a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján azzal egészíti ki, hogy: „A gyermekét már biztonságban tudó, ezért a szexuális kapcsolatot elkerülni kívánó sértett kiszállt a gépkocsiból, majd az arra közlekedő vadászoktól felindultan kért segítséget, kijelelve, hogy nem önszántából van a helyszínen .” A negyedik mondatot pedig azzal egészíti ki, hogy : „ A vádlott azonban „Ugyan ne hülyéskedj már!” szavakkal hívta a gépkocsihoz, mire az 1-es tanú közölte, hogy nem kíván családi perpatvarba beavatkozni, ezt követően a sértett nem ment el az 1-es tanúval.”

Az így kiegészített tényállás már minden tekintetben mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a fellebbviteli bíróság így fogadta el

felülbírálatára alapjául. E tényállás alapján a megyei bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, tévedett azonban a cselekménye jogi minősítésekor.

Az irányadó tényállás alapján ugyanis megállapítható, hogy a Btk.175/A.§ szerinti emberrablás törvényi tényállási elemeit a vádlott nem valósította meg, mivel a sértett lányával szemben sem erőszakot, sem fenyegetést nem alkalmazott, szabadságában nem korlátozta, ezt a TESCO Áruház kamerái által készített videofelvétel kétséget kizáró módon bizonyítja. Ugyanakkor magatartását a sértettel való nemi kapcsolat kikényszerítésére vonatkozó törekvés határozta meg, amely zsarolásszerű fenyegetéssel valósult meg. Ennek érdekében telefonon azzal fenyegette meg a sértettet, hogy a gyermekét elrabolja, továbbá, hogy az általa megbízott „románok” tudni fogják a kötelességüket, amennyiben nem létesít vele újból szexuális kapcsolatot. Szándéka tehát annak kikényszerítésére irányult, hogy a sértett akarata ellenére vele ismételten szexuális kapcsolatot létesítsen. Zsaroló magatartása eredményre vezetett, mert a sértettben gyermekének esetleges elrablása miatt komoly félelem alakult ki, amely alkalmas volt arra, hogy a sértettet szabad akaratával ellentétes magatartásra kényszerítse. Zaklatott, felindult állapotát az 1-es tanú is megerősítette. Mindezek alapján a fellebbviteli bíróság arra az álláspontra helyezkedett, - egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jogi álláspontjával - hogy a sértettnek az ítéleti tényállásban rögzített magatartásából az a következtetés vonható le, hogy megfélemlített helyzetben volt, kényszer hatása alatt cselekedett, amikor eleget tett a vádlott követelésének és vele szexuális kapcsolatot létesített. Az előzőekben írtakra tekintettel az ítéltábla nem értett egyet viszont a védelemnek a felmentésre irányuló álláspontjával, mivel a vádlott a tényállásban írt cselekményével megvalósította a kényszerítés büntettét.

Az ítéltábla a kifejtettek alapján a vádlott cselekményét egységesen a Btk.174.§-a szerinti kényszerítés büntettének értékelte, figyelemmel az e körben kialakult bírói gyakorlatra is (BJD 4154, BH1985/297).

A megváltozott jogi minősítésre is tekintettel az ítéltábla vizsgálta, hogy a megyei bíróság által alkalmazott fő- és mellékbüntetés arányban áll-e a vádlott cselekményének tárgyi súlyával és alanyi bűnösségének fokával.

A büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket lényegében helyesen vette számba a megyei bíróság, azonban a cselekmény minősítésének megváltoztatása folytán az ítéltábla mellőzte a súlyosító körülmények köréből azt, hogy a vádlott az emberrablást aljas célból valósította volna meg, ugyanakkor nagyobb nyomatékka értékelt enyhítőként, hogy a sértett utóbb megbocsátott, valamint az időmúlást. E bűnösségi körülmények egybevetése alapján az ítéltábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlottal szemben egy enyhébb tartalmú szabadságvesztés is megfelelően szolgálja a Btk.37.§-ában írt büntetési célokat, ezért a börtönbüntetés tartamát 1 évre és 6 hónapra enyhítette. Egyetértett tehát az ügyésznek, illetve a védőnek a büntetés enyhítését célzó indítványával. Álláspontja szerint a rendelkező részben írt büntetés áll arányban a kényszerítés büntettét

megvalósító vádlott cselekményének tényleges tárgyi súlyával, valamint az alanyi bűnösségének fokával, egyben alkalmasnak mutatkozik a Btk.37.§-ában írt büntetési célok érvényre juttatására.

Az ítélet tábla ugyanakkor a sértett megbocsátására, a cselekmény enyhébb jogi minősítésére és a vádlott foglalkozására is tekintettel, úgy ítélte meg, hogy a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása eltúlzott joghátrányt jelentene a vádlottal szemben, ezért e mellékbüntetést mellőzte.

A fellebbviteli bíróság észlelte, hogy a megyei bíróság ítéletében rendelkezett ugyan a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztésbe történő beszámításáról, azonban annak pontos tartamát nem jelölte meg. Ezt a fellebbviteli bíróság pótolta és akként rendelkezett, hogy a kiszabott börtönbüntetésbe a vádlott által a 2006. november 7. napjától 2008. április 7. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be, egyúttal ezzel a börtönbüntetést kitöltöttnek tekintette.

A megyei bíróság ítéletét a Fővárosi Ítélet tábla a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült 3.600 forint bünyügyi költséget a Be.381.§ (2) bekezdése alapján az állam viseli, mivel a védő fellebbezése eredményes volt.

A Be.386.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

**Budapest, 2008. év november hó 27. napján**

**Dr. Szigeti Ágnes s.k.**  
a tanács elnöke

**Dr. Hildenbrand Róbert s.k.**  
előadó bíró

**Dr. Rédei Géza s.k.**  
bíró

A Pest Megyei Bíróság 15.B.54/2007/50. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla 2.Bf.203/2008/14. számú ítéletében foglalt változtatással 2008. november hó 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

**Budapest, 2008. év november hó 27. napján**

**Dr. Szigeti Ágnes s.k.**  
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:

Ónodi Gáborné  
bíróági ügyintéző